καὶ σὲ δασμὸ εἰσαγωγῆς ἀπάνω σὲ πρῶτες ὅλες, μαλλί, μπαμπάκι, σίδερο, ξυλικὴ κ.τ.λ. Γιατὶ ὅλες οἱ ἀποικίες δὲν παράγουν τὰ ἴδια καὶ καθεμιὰ θὰ ζητήσῃ νὰ προτιμηθῇ ὅ,τι παράγει πιὸ πλήθια. Ἂν ἡ Ἀγγλία δώσῃ δασμολογικὰ προνόμια σ' ἀποικιακὰ γεννήματα, θὰ ὠφεληθῇ σημαντικὰ τὸ Καναδᾶ, πολὺ λιγώτερο ὅμως θὰ ὠφεληθοῦν ἄλλες ἀποικίες, καὶ μερικὲς καθόλου. Ἡ Ἀουστραλία κ' ἡ Νότια Ἀφρικὴ μὲ τὸ δίκιο τους θὰ ζητήσουν τὰ ἴδια προνόμια γιὰ τὸ μαλλί τους καὶ τὰ πετσιά τους, ἡ Ἴντια κι ἄλλες Κατοχὲς γιὰ ζάχαρη καὶ μπαμπάκι, ἄλλες γιὰ ξυλικὴ καὶ πάει λέγοντας. Θ' ἀναγκαστῇ λοιπὸν ἡ Ἀγγλία νὰ βάλῃ δασμὸ εἰσαγωγῆς σ' ὅλα αὐτὰ τὰ εἴδη, ἐξὸν μονάχα ὅσα ἔρχονται ἀπὸ τὶς ἀποικίες, κι αὐτὴ ἡ ἀκρίβεια τῆς πρώτης ὕλης θὰ βλάψῃ δίχως ἄλλο τὶς σημαντικώτερες βιομηχανίες της. Σὰ συλλογιέσαι κιόλας πὼς τὸ μεγαλείτερο βάρος τοῦ Βρεττανικοῦ Κράτους, καθὼς ἔξοδα στρατοῦ, στόλου, κ.τ.λ. πέφτει στὴ ράχη τῆς Ἀγγλίας, σὰν πιὸ δίκιο φαίνεται νὰ τῆς δώσουν οἱ ἀποικίες της δασμολογικὰ προνόμια, δίχως καὶ νὰ τῆς ζητήσουν ἄλλα τόσα.

Μήτε εἶναι ἀλήθεια πὼς τὸ νὰ προμηθεύεται ἡ Ἀγγλία ὅλα της τὰ γεννήματα μέσα στὸ Βρεττανικὸ Κράτος θὰ τὴν ὠφελήσῃ σὲ ὥρα πολέμου. Ἴσα ἴσα μάλιστα θὰ τὴν ὠφελήσῃ νὰ τὰ προμηθεύεται κ' ἀπὸ οὐδέτερα Κράτη, ποὺ γιὰ νὰ μὴ χάσουν τέτοιο σημαντικὸ ἐμπόριο θὰ κάμουν τὰ δυνατά τους νὰ μὴ λογαριάζεται τὸ γέννημα πολεμικὸ λαθρεμπόριο. Ἔτσι γλυτώνει τὸν κίντυνο νὰ τῆς λείψουν τὰ θρόφιμα.

Μ.

ΦΤΗΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

Στὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμᾶ» καὶ στὰ κιόσκι ατῆς Ὁμονοίας, καὶ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν πουλιοῦνται τἀκόλουθα βιβλία, ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τὸ ἕνα — κ' ἕνα φρχρ. γιὰ τὸ Ἐξωτερικό:

Τοῦ ΨΥΧΑΡΗ: «Τὄνειρο τοῦ Γιαννίρη» καὶ τὸ «Ταξίδι μου». —Τοῦ ΠΑΛΛΗ: «Ἥλιος καὶ Φεγγάρι».— Τοῦ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ:«Ἡ Μαζώχτρα (διήγημα) καὶ ὁ Βουρκόλακας (δρᾶμα).—Τοῦ ΦΩΤΙΑΔΗ:«Τὸ γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτική μας ἀναγέννησις».—Τοῦ ΦΙΛΗΝΤΑ «Γραμματικὴ τῆς Ρωμέϊκης γλώσσας» καὶ Ἀπὸ τοὺς θρύλους τῶν αἰώνων (ποιήματα).

Οἱ ἀγοραστὲς τῶν ἐπαρχιῶν πληρώνουν 30 λεπτὰ ταχυδρομικὰ γιὰ κάθε βιβλίο.

Οἱ ἀγοραστὲς τοῦ ἐξωτερικοῦ δὲν πληρώνουν ταχυδρομικά.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ "ΝΟΥΜΑ,,

Μεγάλο τὸ βραβεῖο δὲ θὰ εἶναι οὔτε πάλι μεγάλα πράματα ζητοῦμε. Μιὰ ἐξυπνάδα, ἕνα ἐπιγραμματάκι, ἕνα διάλογο, σὲ τριάντα λέξεις τὸ πολὺ πολύ, ὄχι παραπάνω. Τὰ καλὰ θὰ δημοσιεύουνται στὸ «Νουμᾶ» κι' ὅποιος στέλνει τὸ καλύτερο θὰ παίρνῃ ΔΕΚΑ ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ — ὅποια τ' ἀρέσουν — ἀπὸ τὸ Βιβλιοπωλεῖο τῆς «Ἑστίας» ἢ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΤΟ «ΝΟΥΜΑ» ΧΑΡΙΣΜΑ.

Ὁ Διαγωνισμὸς ἂν πετύχῃ, θὰ γίνεται κάθε μῆνα. Γιὰ τὸν πρῶτο, τὸν Ἀπριλιάτικο, προθεσμία ἡ τελευταία μέρα τοῦ Ἀπρίλη. Ὅσοι μᾶς στείλουν μὲ τὄνομά τους ἢ μὲ ψευτόνομα, πρέπει ἀπόξω ἀπὸ τὸ φάκελλο νὰ βάλουν ἕνα Δ γιὰ νὰ ξέρουμε πὼς εἶναι γιὰ τὸ διαγωνισμό.

Η ΜΙΤΕΡΑ

(Ἀπαγγέλθηκε στὸ Ἐκπαιδευτικὸ Συνέδριο)

Σ' ἐκείνους τοὺς χρυσοὺς καιροὺς ποὺ ἤμουνα παιδάκι,
Σὰν ἔννοιωθα μέσ' στὴν καρδιὰ τὸν παιδιακίτιο πόνο,
Ἔτρεχα στὴ μητέρα μου νὰ πάρω ἕνα φιλάκι,
Κι' εὐθὺς ὁ πόνος ἔπαυε μὲ τὸ φιλάκι μόνο.

Ὅταν ἀρρώστεια μ' ἔδερνε, ἢ πυρετὸς ἢ ζάλη,
Ἔτρεχα στῆς μητέρας μου τὴν τρυφερὴ ἀγκαλιά,
Καὶ ὅλα ἐκεῖ μοῦ πέρναγαν καὶ τραγουδοῦσα πάλι
Σὰν τὰ μικρὰ πουλιά.

Σὰν ἔβλεπα στὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρια, τὸ φεγγάρι,
Στὸν κάμπο χίλια λούλουδα, ψαράκια στὸ νερό,
Ἔτρεχα στὴ μητέρα μου, κοντὰ της νὰ μὲ πάρῃ,
Καὶ νὰ μοῦ πῇ πῶς ἔγειναν αὐτά, σὲ ποιὸν καιρό.

Κι' ἐκείνη, ἀφοῦ μ' ἀγκάλιαζε, μὲ τὸ γλυκό της στόμα
Μοῦ τὰ ἐξηγοῦσε ὅλ' αὐτὰ μὲ θεία ὑπομονή.
Κι' ἐνῷ μοῦ τὰ ἐξηγοῦσ' αὐτή, 'γὼ τὴν ρωτοῦσ' ἀκόμα
Καὶ κούραση δὲν ἔννοιωθε τῆς μάννας ἡ φωνή.

Ἂν ἔβλεπα τριγύρω μου θηρία ἀγριεμένα,
Ἢ πυρκαϊὰ ἢ θάλασσα μὲ κῦμα φοβερό,
Θὰ 'τρεχα στὴ μητέρα μου. Κοντά της πιὰ κανένα
Στὲν κόσμο δὲν θὰ τρόμαζα στοιχεῖο τρομερό.

Θαρροῦσα παντοδύναμη πῶς ἦταν ἡ μητέρα
Πῶς τίποτε δὲν ἤτανε ποῦ αὐτὴ νὰ μὴν τὸ ξέρῃ.
Ἐνόμιζα πῶς ἤτανε καὶ ἡ ὡραιοτέρα
Σ' ὅλα τῆς γῆς τὰ μέρη.

Σὰν ἄφησα τοὺς παιδικοὺς κι' εὐτυχισμένους χρόνους,
Τὴν παιδιακίσια μου χαρά, τὸν πρῶτο θησαυρό,
Σὰν ἔννοιωσα μέσ' στὴν καρδιὰ καὶ πιὸ μεγάλους πόνους,
Πάλι στὴ μάννα μου ἔτρεξα παρηγοριὰ νὰ βρῶ.

Σὰν βρέθηκα σὲ ταραχή, σὲ πλάνη, ἀμφιβολία,
Ἂν ἦλθε κάποτε στιγμὴ ποῦ νὰ αἰσθανθῶ δειλή,
Πάλι στὴ μάννα μου ἔτρεξα γιὰ ναῦρω προστασία,
Νὰ πάρω συμβουλή.

Ἂν φίλους φέρνῃ ἡ μοῖρά μας στὸν κόσμο ν' ἀποκτοῦμε,
Μὰ φίλο σὰν τὴ μάννα μας δὲν ἔχομε στὴ γῆ.
Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ μᾶς γεννᾷ ὡς ποῦ νὰ χωρισθοῦμε
Ἡ μάννα χύνει βάλσαμο στὴν κάθε μας πληγή.

Ἂς τὴν ὁπλίζωμε λοιπὸν μὲ δύναμη μεγάλη
Κι' ἀτέλειωτη ἀντοχή,
Ἂς τῆς στολίζωμε λαμπρὰ μὲ τὰ οὐράνια κάλλη
Τὸ πνεῦμα, τὴν ψυχή.

Ἂν θέλῃ ἄνδρας γίγαντας ἡ λατρευτὴ πατρίδα
Μὰ ἀπὸ μητέρες ἔχομε ἀνάγκη πιὸ πολλή.
Αὐταῖς γεννοῦν τοὺς ἥρωας, αὐταῖς εἶν' ἡ ἐλπίδα,
Τοῦ κόσμου ἡ στολή.

Τὰ τρυφερὰ κορίτσια μας κουκλίτσαις δὲν θὰ μείνουν.
Ἔχει ὁ καιρὸς πτερά.
Ἂς τὰ μορφώσωμε καλά, γιατὶ κι' αὐτὰ θὰ γίνουν
Μητέρες μιὰ φορά

ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ Α. ΦΟΥΝΤΟΥΚΛΗ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

—«Ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν Φοινίκων» εἶναι ὁ τίτλος τῶν καινούργιων διηγημάτων τοῦ Μπετουίνου διηγηματογράφου κ. Μεταξᾶ ἢ Βοσπορίτη.

— Τὰ διηγήματ' αὐτὰ ἔχουν καὶ πρόλογο γραμμένο ἀπὸ τὸν κ. Μπάμπη Ἄννινο· φυσικώτατα!

— Διαβάστε τὰ διηγήματα γιὰ νὰ δικαιολογήσετε τὸν πρόλογο ἢ — τὸ ἴδιο κάνει — διαβάστε τὸν πρόλογο γιὰ νὰ δικαιολογήσετε τὰ διηγήματα.

— Κάποιος μάλιστα εἶπε, καὶ πολὺ σωστά, πὼς τὰ «ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν Φοινίκων» δὲν εἶναι διηγήματα μετὰ προλόγου, ἀλλὰ πρόλογος μετὰ διηγημάτων.

— Προήχθη στὸ χρυσοῦν σταυρὸ τοῦ Σωτῆρος ὁ κ. Λύσανδρος Χαντζηνκώνστανς.

— Τὸ Ἐκπαιδευτικὸ Συνέδριο ἔκανε κ' ἕνα θαῦμα

λόγο του πῶς θὰ τόνε ζητήσει ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ πῶς θὰ τόνε φέρει στὴν πολιτεία δικόνε του σκλάβο καὶ κεινοῦ ἀγαπητικό. Καὶ θέλοντας νὰ τ' ἀνοίξει καὶ κεινοῦ τὴν καρδιὰ τόνε ρωτοῦσε χαμογελῶντας, ἂν δὲ ντρέπεται τοῦ Λάμωνα τὸ γιὸ ν' ἀγαπάει, παρὰ καὶ μὲ τὰ σωστά του γυρεύει νὰ πλαγιάσει μαζὶ μὲ παλληκαράκι, ποῦ βόσκει γίδια· καὶ συνάμα καμόνοντα πῶς τὴν τραγίσια βρώμα συχαίνεται. Μὰ κεῖνος καθὼς εἶχε μάθει κάθε τοῦ ἔρωτα παραμῦθι στὰ τραπέζια τῶν παρακλυμένων, ὄχι ἀστόχαστα, καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ γιὰ τὸ Δάφνη, ἔλεγε:

—Κανένας ἀγαπητικός, ἀφέντη, δὲν τὰ ψιλολογάει αὐτά, μόνε σ' ὅποιας λογῆς πρᾶμα κι' ἂν βρεῖ τὴν ὀμορφιά, σκλαβώνεται. Γι' αὐτὸ καὶ φυτὸ κάπιος ἀγάπησε καὶ ποτάμι καὶ θεριό. Κι' ὅμως ποιὸς δὲ θὰ λυπόταν ἀγαπητικό, ποῦ ἔπρεπε νὰ φοβᾶται κεῖνον ποῦ ἀγαπάει; Μὰ ἐγὼ ἀγαπάω στὸ κορμὶ τοῦ σκλάβου τὴν ὀμορφιὰ τὴ λεύτερη. Βλέπεις πῶς μὲ λαλὲ τὰ μαλιά του μοιάζουν; πῶς λάμπουν κάτου ἀπὸ τὰ φρύδια τὰ μάτια σὰ δαχτυλιδόπετρα μέσα σὲ χρυσῆ δέση; πῶς τὸ πρόσωπό του εἶναι γεμάτο κοκκινάδι καὶ τὸ στόμα του ἀπ' ἄσπρα δόντια σὰν τοῦ ἐλέφαντα; Ποιὸς ἀγαπητικὸς δὲ θὰ παρακαλοῦσε ἀπὸ κεῖ νὰ πάρει νόστιμα φιλιά; Κι' ἂν βοσκὸν ἀγάπησα, τοὺς θεοὺς μιμήθηκα. Βοϊδολάτης ἦταν ὁ Ἀχίσης καὶ τὸν πῆρεν ἡ Ἀφροδίτη· γίδια ἔβοσκεν ὁ Βράχιος κι' ὁ Ἀπόλλωνας τὸν ἀγάπησε· βοσκὸς ἦταν ὁ Γανυμήδης κι' ὁ Δίας τὸν ἄρπαξε· ἂς μὴν περιφρονοῦμε παιδί, ποῦ εἴδαμε καὶ τὰ γίδια σὰν ἀγαπητικὲς νὰ τ' ἀκοῦν· μὰ ἂν ἀφήνουν νὰ μένει ἀκόμη κάτου στὴ γῆς τέτια ὀμορφιά, ἂς χρωστᾶμε χάρη στοῦ Δία τοὺς ἀετούς.

ΙΔ' Κι' ἀφοῦ γλυκογέλασεν ὁ Ἄστυλος γι' αὐτὰ μάλιστα τὰ λόγια του καὶ εἶπε, πόσο μεγάλους σοφιστὲς ὁ ἔρωτας κάνει, ζητοῦσεν εὐκαιρία, ποῦ γιὰ τὸ Δάφνη στὸν πατέρα του νὰ μιλήσει. Μὰ σὰν τἄκουσε κρυφὰ ὅλα ὅσα εἰπώθηκαν ὁ Εὔδρομος, κ' ἐπειδὴ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἀγαποῦσε τὸ Δάφνη, γιατὶ ἦταν τίμιο παλληκάρι, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τοὐρχόταν κακὸ νὰ γίνει ξεντρόπιασμα τοῦ Γνάθωνα τέτοια ὀμορφιά, ἀμέσως τὰ λέει ὅλα ἕνα πρὸς ἕνα καὶ σὲ κεῖνον καὶ στὸ Λάμωνα. Ὁ Δάφνης λοιπόν, ἀφοῦ σάστισε στὴν ἀρχή, ἀποφάσιζε ν' ἀποκοτήσει νὰ φύγει ἀντάμα μὲ τὴ Χλόη ἢ νὰ πεθάνει μαζὶ μ' ἐκείνη. Μὰ ὁ Λάμωνας φωνάξαντας ἔξω ἀπ' τὴν αὐλὴ τὴ Μυρτάλη:

—Χαθήκαμε γυναῖκα, εἶπε· ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ φανερώσουμε τὰ κρυφά· ἂς μείνουν ἔρμα τὰ γίδια κι' ὅλα τἄλλα· ὅμως μὰ τὸν Πάνα καὶ τὶς Νύφες, κι' ἂν πρέπει τὰ βόϊδια, καθὼς λέν, στὸ σταῦλο νὰ τ' ἀφήσω, τοῦ Δάφνη ἡ μοῖρα ποιὰ εἶναι δὲ θὰ κρύψω, παρὰ καὶ ὅ,τι βρῆκα παραπεταμένο θὰ εἰπῶ, καὶ πῶς τὸν εἶδα νὰ θρέφεται θὰ φανερώσω, κι' ὅσα βρῆκα μαζί του πεταμένα θὰ δείξω. Ἂς μάθει ὁ Γνάθωνας ὁ βρωμερός, ποιὸς ὄντας ποιὰ πωθυμάει. Ἑτοίμαζέ μου μονάχα καλὰ τὰ σημάδια.

Κι' ἀφοῦ συφώνησαν αὐτὰ μπῆκαν πάλε μέσα.

ΙΕ' Ὁ Ἄστυλος ὅμως πέφτοντας ἀπάνου στὸν πατέρα του, ὅταν τὸν πέτυχεν ἥσυχο, ζητάει τὸ Δάφνη νὰ τὸν πάει στὴν πολιτεία γιατὶ ἦταν ὄμορφος καὶ δὲν τἄξιζε νὰ ζεῖ στὴν ἐξοχή, καὶ γιατὶ μποροῦσε ἀπὸ τὸ Γνάθωνα καὶ τῆς πολιτείας τὰ πράματα νὰ μάθει· μὲ χαρά του ὁ πατέρας παραδέχεται· κι' ἀφοῦ ἔστειλε καὶ φώναξε τὸ Λάμωνα καὶ τὴ Μυρτάλη τοὺς ἔλεγε τὴν καλὴν εἴδηση, ὅτι ἀπὸ δῶ καὶ πέρα τὸν Ἄστυλο ἀντὶς τὰ γίδια καὶ τοὺς τράγους θὰ περιπιέται ὁ Δάφνης· καὶ τοὺς ἔταξεν ὅτι δυὸ γιδάρηδες ἀντὶς γιὰ κείνονα θὰ τοὺς δώσει. Τότες ὁ Λάμωνας, ἐνῷ πιὰ ὅλοι εἶχαν μαζευτεῖ καὶ χαίρουνταν πῶς ὄμορφο δοῦλο θἄχουν μαζί τους, ἀφοῦ ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ μιλήσει, ἄρχισε νὰ λέει:

—Ἄκουσε, ἀφέντη, ἀπὸ γέρο ἄνθρωπο ἀληθινὸ λόγο. Καὶ πιάνω ὅρκο στὸν Πάνα καὶ στὶς Νύφες, πῶς δὲ θὰ πῶ καθόλου ψέματα. Δὲν εἶμαι τοῦ Δάφνη ὁ πατέρας, μήτε εἶχε τὴν τύχη ἡ Μυρτάλη μητέρα νὰ γίνει· ἄλλοι γονιοὶ τὸ παραπέταξαν αὐτὸ τὸ παιδί, ἴσως γιατὶ εἶχαν παιδιὰ μεγαλύτερα ἀρκετά, κ' ἐγὼ τὸ βρῆκα πεταμένο καὶ γίδα δική μου τἀνάθρεβε, ποῦ καὶ